

- Đúng thế! Hải nhi thấy rõ chúng vẫn sợ hãi gia gia. Nếu không thì sao thủy chung chúng vẫn không dám kéo đến nhà khiêu chiến?

Lâm Chấn Nam lắc đầu đáp:

- Tiểu hải tử! Người không biết trời cao đất dày là gì? Ngủ đi thôi!

Sáng sớm hôm sau ba người trở dậy rồi. Lâm Chấn Nam lên tiếng gọi:

- Điểm gia! Điểm gia!

Nhưng trong khách điểm yên lặng như tờ không một tiếng động, ông lại ra cửa gọi:

- Điểm gia! Điểm gia...

© HQD

HỒI THỨ TÁM

CUỘC TỬ ĐẤU GIỮA PHE THANH THÀNH VÀ TIÊU CỤC

Bỗng thấy trong sân có một người nằm. Ông nhìn lại thì ra tên điểm tiểu nhị đã dẫn mọi người vào phòng tối hôm qua.

Lâm Chấn Nam giật mình kinh hãi chạy ra ngoài coi thì tên tiểu nhị này đã chết rồi. Ông sờ vào người gã thấy lạnh cứng và tắt thở từ lâu. Ông coi cái chết của gã cũng giống như những người bị chết về độc thủ của "Tội tâm chương".

Lâm Chấn Nam trống ngực đánh thình thình chạy vội ra ngoài nhưng chẳng thấy một ai. Ông đẩy cửa phòng thì thấy vợ chồng chủ điểm cùng đứa con nhỏ bốn năm tuổi đều nằm chết trên giường.

Bỗng nghe Vương phu nhân la lên:

- Nguy to rồi! Những người này đều bị chết hết!

Lâm Chấn Nam quay đầu lại nhìn thấy bà vợ cùng cậu con mặt xám ngắt.

Các cửa buồng phòng khách đã mở ra. Những khách trọ trong phòng, người thì chết trên giường. Kẻ chết lăn dưới đất. Cả một tòa khách điểm rộng lớn, trừ ba người nhà ông ra còn bất luận là chủ hay khách trọ chẳng một ai sống sót.

Ngoài đường đã có tiếng người xôn xao. Chợ sớm bắt đầu họp rồi.

Lâm Chấn Nam giục Vương phu nhân và Lâm Bình Chi:

- Chúng ta phải đi mau.

Ông chạy ra tàu ngựa thì lừa ngựa đều chết hết. Trong đó có cả ba con ngựa của nhà ông.

Lâm Chấn Nam mở cửa hậu để vợ con chạy ra trước. Ông ra sau, xoay tay khép cửa lại rồi ba người rảo bước đi về phía tây nam.

Ba người đi được hơn hai chục dặm rồi rẽ vào một con đường nhỏ. Đường này ngoằn ngoèo và gập ghềnh khó đi. Ba người lại đi hơn hai mươi dặm nữa mới đến một quán cơm nhỏ liền vào ăn lót dạ.

Lâm Bình Chi nghĩ đến trong nhà khách điểm vừa qua đầy xác chết, tay chàng bưng bát cơm lên và một miếng mà không nuốt được. Chàng đặt bát cơm xuống bàn nói:

- Má má! Hải nhi không ăn được.

Vương phu nhân chỉ đưa mắt nhìn chàng một cái chứ không trả lời.

Miệng bà lẩm bẩm tựa hồ nói để mình nghe:

- Bọn mình ba người đều là người chết cả rồi. Đã không đấu nổi với người thì thôi. Sao có kẻ đến giết người nhiều như vậy mà cũng không nghe thấy một chút tiếng động.

Lâm Chấn Nam thở dài sườn sượt. Ông ăn hết nửa bát cơm rồi nói:

- "Tôi tâm chưởng" của phái Thanh Thành là một chưởng pháp không phát ra tiếng động. Ta thường nghe nói lúc họ phóng chưởng không có lấy một chút tiếng gió. Người trúng chưởng không kịp rên lên một tiếng. Thật là một công lực âm nhu tàn độc vô cùng.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Muốn luyện được đến công phu này phải mất bao lâu?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Ta xem chừng không khổ luyện ba bốn chục năm thì chẳng thể nào có luồng nội lực mạnh đến thế được.

Lâm Bình Chi vỗ bàn đứng lên nói:

- Nhất định là Tắt lão đầu rồi! Hải nhi.. hải nhi đã có lòng tốt bênh vực cho cháu gái hân. Ngờ đầu...

Rồi hai hàng nước mắt nhỏ giọt... Lòng chàng buồn bực đến cực điểm.

Lâm Chấn Nam vừa tiếp tục ăn cơm vừa đáp:

- Ta cũng nghĩ là hân. Hừ! Hân giết người trong tiêu cục của ta còn có thể nói đến vì chuyện trả thù. Nhưng hân giết bao nhiêu người trong khách điểm thì vì lẽ gì?

Vương phu nhân nói:

- Thanh Thành được kể vào hàng danh môn đại phái, thế mà họ gây ra những chuyện này thì chẳng những là kẻ thù riêng của Phước Oai tiêu cục chúng ta mà thôi, họ còn là công địch của cả võ lâm nữa.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Càng hay! Càng hay! Bọn chúng nông công tặc đại, hành động trái đạo, sau này tất gặp báo ứng. Hải tử! Ăn hết bát cơm đó đi.

Lâm Bình Chi lắc đầu đáp:

- Hải nhi không ăn được.

Lâm Chấn Nam lớn tiếng gọi:

- Nhà hàng ra tính tiền!

Ông kêu hai lần không có người đáp.

Vương phu nhân cũng la lên:

- Chủ quán! Chủ quán...

Vẫn không có phản ứng chi hết. Vương phu nhân đứng phắt dậy, vội vàng mở bọc lấy kim đao ra cầm tay, xăm xăm chạy vào hậu đường thì thấy hán tử bán cơm nằm lăn dưới đất. Trên ngưỡng cửa cũng có một người đàn bà nằm ghé vào đó. Mụ này chính là vợ hán tử.

Hai vợ chồng nhà này vừa trước đây một khắc còn bung cơm canh ra mà bây giờ đột nhiên gặp phải độc thủ hạ sát.

Vương phu nhân để tay vào mũi hán tử thì gã đã tắt thở rồi. Ngón tay bà chạm vào môi gã thấy hầy còn nóng.

Lúc này cha con Lâm Chấn Nam cũng cầm trường kiếm đi vòng quanh phạm điểm một lượt để lòng xét hung thủ.

Quán cơm nhỏ này tựa lưng vào núi. Gần đó chỉ có một khu rừng trúc, chứ không một nhà lán giếng nào cả.

Ba người đứng trước cửa quán nhìn ra xa, tuyệt không thấy tông tích gì.

Đột nhiên Vương phu nhân hừ một tiếng, trở tay về phía trước run lên nói:

- Lang quân coi kìa.

Trước phạm điểm có một vạch đỏ bằng máu. Bên đường máu cũng viết tám chữ: "Ra khỏi cửa mười bước là phải chết" viết bằng máu. Có điều chữ "chết" sau cùng mới viết xong một nửa. Chắc là cha con họ Lâm từ phía trong đi ra tìm kiếm, hung thủ chưa viết xong đã phải tránh đi.

Mới trong khoảnh khắc mà người kia đã vạch đường máu viết chữ máu, Lâm Chấn Nam không kịp trông thấy tông tích, thì thân pháp hần mau lẹ không thể tưởng tượng được.

Lâm Chấn Nam cầm ngang thanh trường kiếm lớn tiếng gọi:

- Ông bạn phái Thanh Thành kia! Lâm mỗ ở đây chờ chết. Mời ông bạn ra đây tương kiến.

Ông kêu luôn mấy câu thì chỉ thấy tiếng dội trong khe núi vang lên: "Ra đây tương kiến, ra đây tương kiến". Dư âm vắng vắng hồi lâu. Ngoài ra không có tiếng nào khác.

Quán cơm nhỏ này nằm âm thầm dưới chân núi, bốn mặt cây cối rậm rạp. Nơi đây lại hoang vắng không có người qua lại.

Ba người biết đại địch vẫn quanh quần gần đây dòm ngó mình và chỗ này là nơi họ lựa chọn để hạ thủ. Tuy trong lòng ba người cùng hồi hộp nhưng không ai khiếp sợ.

Lâm Bình Chi xông qua đường máu lớn tiếng kêu:

- Lâm Bình Chi này lướt qua huyết tuyến lần này là lần thứ hai. Bọn mi ra giết ta đi! Những quân cường đạo, những quân chó má kia! Ta chắc bọn mi không dám chường mặt ra mà chỉ chui rúc, lén lút ngấm ngầm hành động đê tiện như những quân đầu trộm đuôi cướp hạng bét trên giang hồ.

Đột nhiên trong rừng trúc nổi lên một tràng cười đồng đặc. Lâm Bình Chi vừa hoa mắt lên đã thấy một người đứng trước mặt. Chàng chưa kịp nhìn kỹ đã vung trường kiếm đâm tới. Chàng ra chiêu "Tảo đăng quần ma" nhằm đâm vào trước ngực đối phương nhanh như chớp.

Người kia khẽ né mình đi một cái liền tránh khỏi.

Lâm Bình Chi lại cầm kiếm quét ngang.

Người kia lại cười nhạt một tiếng rồi quay sang mé tả Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi liền phóng tay trái đánh ra một chưởng. Đồng thời chàng xoay trường kiếm lại đâm đối phương.

Lâm Chấn Nam cùng Vương phu nhân đều cầm binh khí đã chạy tới nơi, thấy cậu con đột nhiên ra mấy chiêu mà kiếm pháp cùng chưởng pháp của chàng đều đúng phép tắc. Lúc này tuy gặp cường địch mà chàng vẫn không rối loạn chút nào, hai người liền lùi lại hai bước.

Lâm Bình Chi chứa chất mối căm hờn đã lâu, chàng thi triển ngay Tịch Tà kiếm pháp đánh liều mạng không kể gì đến thân mình nữa.

Người kia hai tay không chỉ né tránh chứ không trả đòn. Hắn chờ Lâm Bình Chi phóng ra ngoài hai chục chiêu rồi mới cười nhạt nói:

- "Tịch Tà kiếm pháp" bất quá như vậy mà thôi.

Hắn đưa tay ra búng đánh "choang" một tiếng...

Lâm Bình Chi bị toạc hở khẩu tay đau quá, thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Người kia vung chân lên đá Lâm Bình Chi lăn long lóc mấy vòng.

Vợ chồng Lâm Chấn Nam sững vai ra đứng trước che cho cậu con. Cặp mắt trừng trừng nhìn người kia thì thấy hắn mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm. Bộ mặt xanh lè oai phong凛冽. Hắn là một thiếu niên chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Hắn đứng trơ không lộ vẻ gì cả.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Tôn tính đại danh các hạ là gì? Phải chăng ở phái Thanh Thành?...

Người kia cười nhạt đáp:

- Phước Oai tiêu cục nhà ngươi là cái thá gì mà dám hỏi họ tên ta. Có điều bữa nay ta đã đến đây để báo thù thì cũng nói cho ngươi hay. Lão gia quả là người phái Thanh Thành.

Lâm Chấn Nam trở mũi kiếm xuống đất gác tay trái lên lưng tay phải nói:

- Tại hạ đối với Dư quán chủ chùa Tùng Phong một niềm kính cẩn. Hàng năm phái tiêu đầu đến Thanh Thành đưa lễ số chưa từng khiếm khuyết bao giờ. Năm nay

Dư quán chủ còn định phái bốn đệ tử đến Phúc Châu. Tại hạ không hiểu có chỗ nào đắc tội với các hạ?

Gã thanh niên kia ngẩng đầu lên nhìn trời cười khẩy một hồi rồi mới nói:

- Đúng thế! Sư phụ tại hạ quả có phái bốn tên đệ tử tới Phúc Châu, tại hạ là một người trong bọn này.

Lâm Chấn Nam nói:

- Nếu vậy thì hay quá! Không hiểu cao tính đại danh các hạ là gì?

Gã thanh niên không muốn trả lời, nhưng rồi gã cũng đành hắng một tiếng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ họ Vu tên gọi Nhân Hào.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Té ra các hạ là một trong bốn vị đại đệ tử ở chùa Tùng Phong. Thật là anh hùng hào kiệt! Không trách môn "Tối tâm chưởng" cao thâm đến thế! Giết người không thấy máu. Tại hạ rất lấy làm bội phục.

Năm chữ "giết người không thấy máu" chính là tôn chỉ về môn tuyệt kỹ "Tối tâm chưởng" của phái Thanh Thành. Vu Nhân Hào vừa nghe Lâm Chấn Nam nói huych toét ra liền nghĩ bụng:

- Thằng cha này đã biết chỗ tinh yếu về tuyệt kỹ của bản môn thì hẳn không phải là hạng tầm thường.

Nhưng gã không khỏi lấy làm đắc ý vì tiếng tăm mình có người biết đến.

Lâm Chấn Nam nói:

- Vu anh hùng chẳng quản đường xa có lòng chiếu cố mà Lâm mỗ chưa kịp đón tiếp, thật là thất kính.

Vu Nhân Hào nói móc:

- Hiền công tử của tôn giá võ nghệ cao cường đã nghinh tiếp rồi. Y hạ sát cả cậu con yêu của sư phụ tại hạ, như vậy còn chưa đáng kể là thất kính thì hà tất tôn giá phải quan tâm.

Lâm Chấn Nam nghe nói bất giác thấy lạnh xương sống. Ông tưởng cậu con mình có vô tình ngộ sát một tên đệ tử tầm thường phái Thanh Thành thì còn có thể nhờ một nhân vật có địa vị cao trong võ lâm đứng ra điều giải để bồi tội với đối phương, hoặc còn có đất để xoay sở. Không ngờ người đó lại chính là cậu con ruột rất cưng chiều của Tùng Phong quán chủ Dư Thượng Hải. Đã xảy ra chuyện này thì chỉ có một đường là liều một cuộc sinh tử, chứ không còn lối thoát nào khác. Ông vung thanh trường kiếm, đột nhiên ngừng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Thật đáng buồn cười! Vu thiếu hiệp đã khéo nói giỡn.

Vu Nhân Hào trợn tròn trắng mắt lên hỏi:

- Tại hạ nói gì mà bảo nói giỡn?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Lâm mỗ lâu nay vẫn ngưỡng mộ Dư quán chủ võ nghệ thông thần, gia giáo nghiêm cẩn. Trên chốn giang hồ chẳng ai không kính phục. Khuyển tử có giết người thì chẳng qua là một tên vô lại rượu chè bê bối, trêu cợt lương gia phụ nữ. Gã đã bị khuyển tử hạ sát thì đủ biết võ công gã tầm thường đến thế nào. Con người như gã mà bảo là Dư công tử, con Dư quán chủ thì ai nghe được? Vu thiếu hiệp nói vậy chẳng là đùa giỡn ư?

Vu Nhân Hào xịu mặt xuống không biết trả lời ra sao.

Nguyên thiếu niên bị Lâm Bình Chi giết chết ở trong quán rượu kia đúng là con trai nhỏ của Dư Thượng Hải tên gọi Dư Nhân Ngạn. Mẫu thân gã là tiểu thiếp thứ tư của Dư Thượng Hải nên được lão đem lòng sủng ái. Từ thuở nhỏ Dư Nhân Ngạn được mẫu thân cưng chiều không chịu luyện võ, chỉ rong chơi lu bù. Dư Nhân Ngạn thường lừa dối phụ thân lấy tiền đánh bạc hoặc chơi bời, rượu, điểm .

Lần này Dư Thượng Hải phái người đến Phúc Kiến, Dư Nhân Ngạn thấy mình quanh quẩn ở trên núi Thanh Thành mãi cũng chán. Gã liền năn nỉ mẫu thân xin phụ thân cho đi Phúc Kiến để thêm phần lịch duyệt tăng tiến kiến thức là giả, dụng ý của gã chỉ là đến những nơi phồn hoa đô hội để chơi bời phóng túng một phen cho thỏa thích.

Dư Thượng Hải cũng biết Dư Nhân Ngạn là một tên vô dụng nhất trong đám con lão. Nếu xảy cuộc đấu tranh tử tử thì dù ai nói thế nào lão cũng chẳng cho đi để phái Thanh Thành khỏi mất mặt vì gã. Nhưng chuyến này đi Phúc Châu chỉ là đáp lễ Phước Oai tiêu cục nên lão mới ưng cho.

Ngờ đâu dọc đường Dư Nhân Ngạn ăn chơi, cờ bạc đàn điểm đều bình yên vô sự. Gã xuống tới Phúc Châu mới bị chết dưới lưỡi đao trủy thủ của Lâm Bình Chi.

Vu Nhân Hào đối với anh chàng sư huynh này trong lòng cũng chẳng thích gì nhưng mẫu thân gã được sư phụ đem lòng sủng ái nên hẳn không dám đắc tội với gã. Lúc này nghe Lâm Chấn Nam nói mấy câu mỉa mai chua cay cảm thấy khó mà đối đáp được.

Đột nhiên trong rừng trúc có tiếng nói vọng ra:

- Tục ngữ có câu: "Song quyền khôn địch bốn tay" thật là phải lắm! Khi ở trong quán rượu Lâm thiếu tiêu đầu thống lĩnh hai mươi bốn tên tiêu đầu bao vây Dư sư đệ để tấn công...

Hắn vừa nói vừa từ trong rừng chạy ra.

Người này cái đầu nhỏ xíu, tay phe phẩy cái quạt giấy nói tiếp:

- Nếu tay cầm đao thương mà động thủ hẳn hoi thì còn nói gì? Dù Phước Oai tiêu cục có đông người, song thực tình mà nói toàn là đồ vô dụng. Nhưng Lâm thiếu tiêu đầu đã bỏ thuốc độc vào rượu cho Dư sư đệ uống, rồi lại phóng ra đến mười bảy, mười tám thứ ám khí. Ha ha! Con rùa đó thật là độc ác! Bọn ta vì hảo ý mà đến bái phỏng. Ngờ đâu bị người ta đột nhiên ám toán.

Lâm Bình Chi bị Vu Nhân Hào đá một cước té lộn đi, chàng hầm hầm tức giận bò dậy đứng một bên, định chờ phụ thân đối đáp mấy câu xong, sẽ nhảy xổ vào đấu nữa. Ngờ đâu tên ma đầu mặt choắt kia lại còn nói bỏ thuốc độc vào rượu gì gì nữa. Chàng tức quá không chịu được liền quát lên:

- Mi nói thú lắm! Ta với hần đã không thù oán lại chưa từng biết mặt, nhất là lại không biết hần là người phái Thanh Thành thì mưu đồ sát hại hần làm khổ gì?

Gã kia vội giơ quạt lên xua lia lia nói:

- Thú lắm! Thú lắm! Không ngủ được! Mi đã không thù không oán với Dư sư đệ, thì sao lại mai phục bên ngoài quán rượu hơn ba mươi tên vừa tiêu đầu vừa chạy cờ? Dư sư đệ ta thấy mi trên cột con gái lương gia, nổi cơn bất bình đánh mi ngã lăn ra, chỉ cho mi một bài học rồi tha mạng liền. Thế mà chẳng những mi không cảm ơn, lo chuyện báo đáp, lại còn sai bọn tiêu đầu chó má xúm vào đánh Dư sư đệ...

Lâm Bình Chi tức như vỡ mặt, lớn tiếng thét lên:

- Té ra bọn Thanh Thành chúng bay toàn là quân vô lại ngang chướng, không kể gì đến lẽ phải trái.

Gã kia cười hề hề nói:

- Con rùa đẻ tiện kia! Mi thóa mạ người ta chẳng?

Lâm Bình Chi tức giận quát lên:

- Ta thóa mạ mi thì đã sao?

Gã kia gật đầu đáp:

- Mi cứ thóa mạ cho sướng miệng đi! Chẳng có gì liên can đến ta hết! Ta chẳng lấy thế làm quan tâm.

Lâm Bình Chi nghi gã nói mấy câu này rất đổi ngạc nhiên, vì nó ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Đột nhiên chàng nghe đánh vù một tiếng. Có người vọt tới trước mặt chàng. Chàng toan vung tay trái lên đánh ra nhưng đã chậm mất rồi.

Một tiếng bộp vang lên. Má bên phải Lâm Bình Chi bị cái tát tai rất nặng. Mắt chàng nẩy đom đóm, cơ hồ ngất đi.

Gã kia cử động cực kỳ mau lẹ. Gã phóng chưởng tát xong lui về chỗ cũ, đưa tay lên sờ má, làm mặt giận quát hỏi:

- Thằng lỏi kia! Sao mi dám động thủ đánh người ta? ủa chà! Đau quá! đau quá! Ha ha!...

Vương phu nhân thấy con bị sỉ nhục, liền vung đao chém gã kia bằng một chiêu "Dã hoa siêu thiên" vừa chuẩn đích vừa mãnh liệt.

Gã kia vội né mình đi. Lưỡi đao chém trượt về mé hữu chỉ còn cách gã không đầy bốn tấc. Gã giật mình kinh hãi liền cất tiếng mắng:

- Lại mù mặt dây này nữa! Giỏi thiệt!

Gã không dám khinh địch, thò tay ra sau lưng rút lấy cây nhuyễn tiên. Gã chờ Vương phu nhân phóng chiêu đao thứ hai tới nơi mới vung nhuyễn tiên lên phản kích.

Lâm Chấn Nam biết cục diện bữa nay không còn cách nào thu xếp được nữa liền chống kiếm tiến ra nói:

- Phái Thanh Thành muốn lật đổ Phước Oai tiêu cực là việc rất dễ dàng. Nhưng trong võ lâm sẽ có công luận ai phải ai quấy. Xin mời Vu thiếu hiệp!

Vu Nhân Hào nắm lấy vỏ kiếm, rút kiếm ra đánh soạt một tiếng rồi đáp:

- Xin mời Lâm tổng tiêu đầu!

Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Ta từng nghe "Tùng phong kiếm pháp" của phái Thanh Thành vừa mãnh liệt vừa mau lẹ. Sở dĩ kêu bằng Tùng phong kiếm pháp vì nó vừa cứng vừa mạnh như cây tùng lại nhẹ như gió thoảng. Ta phải chiếm tiên cơ mới mong thủ thắng được.

Ông không khách khí nữa điểm mũi kiếm xuống rồi quét ngang một cái. ánh bạch quang rần rần vọt ra. Đó là chiêu "quân tà tịch địch" trong Tịch Tà kiếm pháp.

Vu Nhân Hào thấy thế kiếm cực kỳ hung mãnh, gã không dám đỡ gạt, lạng người đi tránh khỏi.

Lâm Chấn Nam chưa sử chiêu đến độ chót đã phóng ra chiêu thứ hai là chiêu "Phô quỳ quyết mục". Mũi kiếm nhằm đâm vào hai mắt đối phương.

Lúc này ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào rừng trúc, tuy ánh nắng chưa mãnh liệt nhưng nó chiếu vào mũi kiếm lấp lánh chẳng khác ánh vào trong gương làm cho gã hoa mắt lên.

Vu Nhân Hào la thầm:

- Hồng mắt!

Gã nhảy lùi lại phía sau. Trống ngực đánh thành thành. Chiêu kiếm vừa rồi xuýt làm cho gã bị nguy hiểm.

Lâm Chấn Nam lại phóng chiêu kiếm thứ ba đâm tới. Vu Nhân Hào giờ kiếm lên đỡ đánh choang một tiếng. Cánh tay cả hai người cùng chấn động.

Lâm Chấn Nam mừng thầm nghĩ bụng:

- Mình tưởng kiếm pháp phái Thanh Thành ghê gớm thế nào, té ra chỉ có vậy thôi.

Mấy bữa nay Phước Oai tiêu cực bị đối phương gây nên cuộc náo loạn thần sầu quỷ khốc, nên ông vẫn nơm nớp lo sợ. Bây giờ ông đã biết con mình giết đúng phải con trai Dư Thượng Hải thì ngoài cách liều mạng chiến đấu không còn đường lối nào khác.

Lâm Chấn Nam hăng hái xông vào thành ra uy lực về kiếm pháp đã tăng lên mấy phần.

Vu Nhân Hào lại nghĩ bụng:

- Tỷ lực của thằng cha này ghê gớm lắm!

Vừa rồi gã đá Lâm Bình Chi lăn lộn đi, đã tưởng Lâm Chấn Nam cũng chẳng có chi đáng kể. Ngờ đâu võ thuật của hai cho con tuy cùng một lối gia truyền, nhưng công lực cách xa nhau một trời một vực. Vả kinh nghiệm lâm địch của Lâm Chấn Nam so với Vu Nhân Hào còn cao hơn nhiều.